

Eső terhet cipelnek felhők,
és ahogy úsznak felettem el,
csodálkozom, hogy megint az ősz,
s megint a fák télre vetkeznek.

A csönd a földeken nagyra nő,
vért cipel az alkonyi óra,
minden, ami él csupasz, esendő,
tajtékokat hajt szél a tóra.

Ismét egy tolvaj tél előttem,
hordja éveim fogyó kincsét,
baljós neszek búgnak köröttem,
nem várom én, a hosszú estét.

Nézem, ahogy a varjak gyűlnek,
s szedik mind, mi jelenből maradt,
sápadt tollamból tinta cseppen,
sötét folt, mely szívemből fakadt.